

gaaende Forberedelse Sted af Forhandlingerne i den aarlige Delegeretforsamling og dennes andet Udvalg.

Tre Hovedopgaver bør ufortøvet tages op: a) Tilvejebringelse af et fast Møntgrundlag for Verdenshandelen; b) de bestaaende Handelsaftalers Tillempning med øget Omsætning for Øje; og c) Genoprettelse af Tryghed med Hensyn til Adgangen til Køb og Salg i Raastoflandene.

— Pagten har overdraget Folkeforbundet den Opgave at hævde Retten i Tilfælde af, at en Stat maatte blive Genstand for et pagtstridigt Angreb; mange Lande har altid anset dette for Forbundets vigtigste Opgave. Det er ubestrideligt, at Folkeforbundet hidtil ikke har kunnet løse denne. Erfaringen har vist det ikke alene i den Konflikt, som vi beskæftiger os med i dette Øjeblik, men ogsaa i de Stridigheder, som opstod mellem Kina og Japan, og i Chaco-Konflikten. Man bør dog ikke deraf slutte, at denne i Pagten foreskrevne Opgave maa opgives. Men det lader sig ikke skjule, at Muligheden for i eventuelle nye Konflikter at løse den afhænger af den politiske Situation og særlig af Forholdet mellem Stormagterne, af den tekniske Udvikling af Rustningerne og endelig af de militære Begivenheder.

Det maa erkendes, at Mulighederne for Løsning af denne saa vigtige Opgave i den nuværende Situation, der er præget af dyb Mistillid mellem et stort Antal Stater og af Kaprustningen, er forholdsvist ringe. Disse Muligheder kan ikke øges, medmindre det lykkes at mildne Tendensen til Isolering og de overdrevne Følelser af national Egoisme, som nu er overvejende baade paa det politiske og det økonomiske Omraade, og at udvikle en gensidig Forstaaelsens og Samarbejdets Aand, som alene kan give Folkene den Tryghed, som de saa stærkt ønsker. Ogsaa i saa Henseende er der i Pagten stillet Folkeforbundet en Opgave; Forbundet blev jo dannet som et Forstaaelsens og Samarbejdets Centrum.

Man har talt meget om Folkeforbundets Krise; men Udtrykket er ikke omfattende nok. Vi staar overfor en Krise, som truer hele den moderne Kultur. Tidligere Kulturverdener er blevet ødelagt som Følge af hærgende Krige; og dog var de Midler til Ødelæggelse, som Menneskene dengang raadede over, meget svige i Sammenligning med de Midler, som Teknikken har stillet til Raadighed for vor Tids Mennesker. Det er blevet klart, at Kulturens Opretholdelse og Fremgang ikke er forenelig med store Krige, hvor man anvender moderne Ødelæggelsesmidler.

Den siden 1929 skete Udvikling har hos de fleste Folk fremkaldt en stadig dybere Pessimisme. Vi maa ikke lade os lede af denne Pessimisme og give op; Øjeblikkets Vanskeligheder bør tværtimod anspore os til at sætte alle Kræfter ind paa ved Tilvejebringelse af Forstaaelse mellem de Nationer, som i Øjeblikket staar mod hinanden, at løse de Spørgsmaal, som er Kilden til de øjeblikkelige Farer. Med dette Formaal for Øje maa der rettes Appel til den gode Vilje hos alle Folk, saavel udenfor som indenfor Forbundet.

Det er Folkeforbundets Opgave — og det er i Øjeblikket dets Hovedopgave — at tage Initiativet til denne Bestræbelse, af hvis Udfald Menneskehedens Fremtid afhænger.